

« дължавате трудити ся за полъза Исторіа имъ.
« Тые помѣстятъ ваше имя въ число своцхъ си
« благодѣтелей . . . . . » и проч. (1)

Василій Априловъ.

Заедно съ послѣдне писъмо азъ получихъ на-
истина и благодарствениа ода, сочинена въ Бу-
курещъ 1-го Януаріа тойзи 1837 годъ отъ е-
динъ Видински момакъ по имя Тома Пѣшаковъ.
Тѣй, както Г-нъ Пѣшаковъ началъ да пише не
на чуждый, а на свой языкъ, то той има право
да му ся даде мѣстенце въ Исторіа на матер-
ня имъ Писменность. Да не мысли нѣкой, че ту-
ка, както вика пословица, ржк а ржкж мые. Но тѣй,
като чувство благодарности, одушевлявало
Г. Пѣшакова при съставльнѣе тоя оди, служи за
негова похвала, а не за моя; то и съ такава
точка зрѣнія азъ щѣхъ да самъ кривъ, ако бѣхъ
премълчалъ за него. Защото въ таж ода нема
ни ласкателство, ни хвалолобіе; за това всичка-
та заслуга азъ обръщамъ на него, съгласно съ
мнѣніе на древные мѣдрецы че, честь не чествуемому
а чествующему (*Non honorato, sed honorate honor est.*)

= На това писъмо отвѣтихъ въ Октомвріъ 1857
годъ, въ кое изложихъ на кжсо Исторіа пату-
ванья ми, като описахъ колко затрудненія самъ